

Tak vás tu bratři, máme. (Polská armáda obsazující Těšínsko 3. října 1938)

Autor: Podivný pán

...aneb když si Západ hraje na morální autoritu

Aktuální geopolitická situace mi v mnohém připomíná roky 1938 až 1945. Opět tu máme absolutní Dobro, samozřejmě reprezentované Západem, které odvážně bojuje s absolutním Zlem, reprezentované někým, kdo odmítá přijmout diktát Washingtonu. Být mimozemšťan, který dnes poprvé přistál na Zemi, ukápla by mi slza dojetím nad tou nesmírnou šlechetností, laskavostí, spravedlností, zásadovostí, pravdomluvností a dalšími výjimečnými vlastnostmi, kterými Západ a jeho čelní představitelé oplývají. Tedy, alespoň dle jejich vlastních vyjádření a informací (pro)režimních médií. Naopak, s odporem bych si odplivl nad chamtivostí, brutalitou, bezohledností, prolhaností, krvežíznivostí a zákeřností soupeřů Západu, byv poučen od stejných zdrojů. Jenže jak víme, realita a propaganda si jsou často na hony vzdálené. Ale vezměme to pěkně popořadě.

Konec září 1938

Zástupci čtyř evropských mocností, včetně Velké Británie a Francie, podepsaly dohodu, podle které měly československé pohraniční oblasti obývané sudetskými Němci připadnout nacionálně-socialistickému Německu. Tato dohoda potvrdila zajímavé skutečnosti. Zaprvé, že země tzv. svobodného, civilizovaného a demokratického Západu se naprosto ničím neliší od tzv. totalitních, nedemokratických, autoritativních režimů. Jakmile se jedná o vlastní zájmy,

dokážou se dohodnout s kýmkoliv a na úkor kohokoliv, bez ohledu na své vznešené „západní“ hodnoty. Zadruhé, tato dohoda potvrdila vazalský, protektorátní status tzv. mladé demokracie vůči svým západním protektorům. Zástupci ČSR nebyli k jednání o budoucích hranicích Československa vůbec přizváni. Bylo jim milostivě dovoleno podepsat až závěrečné stanovisko.

Ve stejný čas si Polsko ultimátně nárokovalo odstoupení Českého Těšínska, které náš severní soused posléze vojensky anektoval, stejně jako další oblasti československého území. To vše bez dodržení jakýchkoliv platných mezinárodních práv a dohod. Polské nároky byly pouze součástí tzv. **Godesberského memoranda**, na němž se osobně dohodli německý kancléř Adolf Hitler a britský ministerský předseda Neville Chamberlain 24. září téhož roku.

Březen 1939

Zbytek ČSR zaniká po okupaci Německem. S tichým souhlasem zemí tzv. svobodného, civilizovaného a demokratického Západu, a škodolibým úsměvem Polska.

Konec srpna 1939

Ministři zahraničí dvou zdánlivě ideologicky nejnesmiřitelnějších států podepisují německo-sovětský **Pakt Ribbentrop-Molotov**.

Počátek září 1939

Polsko je napadeno Německem obdobným způsobem a za obdobných podmínek, jako bylo Československo napadeno Polskem na podzim roku 1938. Ovšem zatímco tehdy tzv. svobodné, civilizované a demokratické státy nehnuły nad polskou agresí ani brvou, nyní (ani ne po roce) bylo stejné Polsko označeno Západem za mezinárodního ubožáčka; mírumilovný stát, který se stal nešťastnou obětí „nevyprovokované agrese“. Nacionálně-socialistickému Německu byla vyhlášena válka.

Konec září 1939

Sovětský svaz na základě uzavřeného paktu s Německem posílá své jednotky do Polska. Tento krok je posvěcen „Německo-sovětskou smlouvou o přátelství a spolupráci“ z téže doby, tj. tajným dodatkem už zmíněného Paktu. Díky těmto úmluvám si obě mocnosti rozdělily Polsko na dvě poloviny. Polsko jako suverénní státní entita zaniká.

Přestože mělo Polsko účinné smlouvy s Francií a Británií o vojenské pomoci v případě napadení Německem, ani jedna z údajných výsep západní civilizace nepodnikla žádné kroky, kterými by Polsku vojensky pomohla. Formálně vyhlásily Německu válku, tím však pro ně celá polská avantýra skončila. Polsko si zopakovalo osud meziválečného Československa a jeho bláhových nadějí hledaných na Západě. Mnohokrát zde vrcholní politici mávali dohodami a okázale oznamovali československému plebsu, že se za nás šlechtní západní spojenci v případě nebezpečí statečně postaví. Nejenom Poláci zjistili, že to byly falešné naděje.

Květen-červen 1940

Během pár týdnů se německé jednotky bez větších obtíží vypořádávají s „nejmodernější armádou světa“ (francouzská dobová terminologie), kterou symbolickým kontingentem podporovala „nejlepší armáda světa“ (britská dobová terminologie).

Zde se přísluší upozornit na jeden málo diskutovaný fakt. Francie s Británií uzavřely ve 30. letech dohody o vojenské podpoře s různými evropskými národy, které popichovaly k protiněmeckým aktivitám. Západní propaganda vykreslovala armády obou zemí v tom nejlepším světle. Přesto bylo vyhlášení války Německu v září 1939 jen velmi formálním krokem; ani jedna země na ni nebyla ve skutečnosti připravená. To ostatně dokazuje i dlouhých sedm (!) měsíců dělání mrtvého brouka. Nakonec se trapné ticho rozhodlo rozseknout až samotné Německo, jehož armáda a bojová připravenost byly západní propagandou dlouhé roky zesměšňovány a marginalizovány. Poté, co se Hitler dověděl o plánech Londýna nelegálně zaminovat norské výsostné vody a zamezit Německu získávat dodávky strategicky důležité švédské železné rudy (dodávané přes norské přístavy), podnikl počátkem dubna 1940 útok na Dánsko a Norsko, kde se úspěšně střetl s dorazivším britsko-francouzským expedičním sborem.

Británie však ze zákulisních důvodů odmítala vést proti Německu plnohodnotnou válku. To se následně ukázalo v květnu na kontinentě. Místo aktivní obrany západní „svobodné a demokratické“ Evropy (včetně Francie a zemí dnešního Beneluxu) nechal Londýn už po čtrnácti dnech bojů svůj kontingent kvapně stáhnout přes Dunkerk zpět na ostrovy, s velkorysým svolením Adolfa Hitlera, který chtěl Brity ušetřit potupné porážky. Osamocená Francie se svou extrémně drahou (a nakonec zcela zbytečnou) Maginotovou linií nezvládla nápor německých mechanizovaných vojsk. Po pouhých čtyřech týdnech Němci obsazují Paříž a 22. června Francie kapituluje.

Konec června 1940

V Anglii se zjevuje bezcharakterní kariéristická loutka, která tam uprchla z Francie – jistý **Charles de Gaulle**. V prominentních, teplých, kancelářských pozicích poslušného podržtašky si vybudoval armádní kariéru. Pod záminkou boje za osvobození Francie (čti – pro zájmy Británie) tam verbuje vojáky z francouzského expedičního sboru (cca 14 tisíc mužů), navrátilivšího se z Norska. Verbování se stane naprostým fiaskem. Ke De Gaulleovi se přidává jen nějakých 900 mužů, vesměs španělských republikánů, Poláků, Čechů a židovských uprchlíků, kteří se v předchozích dvou letech nechali najmout do Cizinecké legie, aby mohli bojovat proti Hitlerovi. Návrat do nyní Vichystické Francie je pochopitelně neláká. Na druhou stranu, více jak 13 tisíc francouzských vojáků výzvu ke zradě rezolutně odmítají. Místo toho se dobrovolně vrací do Francie, aby sloužili pod novou vládou maršála Pétaina, národního hrdiny První světové války.

Začátek července 1940

Deset dní po nezaviněné kapitulaci Francie podniká Londýn letecký a námořní útok na

největší francouzskou námořní základnu **Mers-el-Kébir**, nacházející se u alžírského Oranu. Tzv. svobodná, civilizovaná a demokratická země během jediného dne ničí francouzské lodě a cíleně vraždí 1 300 (slovy třináct set) francouzských námořníků, ještě nedávno svých věrných spojenců. Zcela chladnokrevně, jakoby střelila do hlavy zraněného spolubojovníka, který pro vznešené britské gentlemany ztratil význam a změnil se v nechtěnou přítěž. Tak jako na podzim 1938, vyspělí západní nadlidé i tentokrát dokázali, že vlastní sobecké zájmy jsou pro ně vždy na prvním místě, bez ohledu na hlasitě proklamovanou svobodu, demokracii a tzv. západní hodnoty. A co De Gaulle? Ten tento odporný zločin nevnímal jako překážku svého dalšího působení ve službách Britů. Naopak, už o pár měsíců později nechává své francouzské žoldáky bojovat v Africe proti regulérní francouzské armádě. Ano, ten samý De Gaulle, který o dvacet let později označí své odpůrce ze spiklenecké armády OAS za teroristy a nechá jich pár pro výstrahu popravit, a další, včetně slavných generálů, zavřít na mnoho let do vězení. Překvapení? Ne. Jen další střípek do mozaiky morálních „kvalit“ západních vůdců.

Ale zpět k událostem roku 1940...

Rovněž začátek července 1940. Ve Washingtonu začínají tajná jednání mezi Američany a Sověty. Američané se snaží Sovětský svaz **přimět ke spojení** a k rozvázání spolupráce s Německem. Tajná jednání pokračují i v následujících měsících.

Začátek roku 1941. V lednu ruší Spojené státy dosud platné embargo na některé sovětské komodity. V březnu pak President Roosevelt blokuje pokusy amerického Kongresu nezahrnout SSSR do tzv. **Lend-Lease zákona** (zákon o půjčce a pronájmu), kterým Spojené státy poskytovaly stávajícím či budoucím spojencům materiální pomoc na dlouhodobé splátky, aniž by tím oficiálně porušovaly svou neutralitu. Británie tak na dnešní ceny získala materiál v hodnotě více než 400 miliard dolarů, SSSR (druhý nejvyšší příjemce americké pomoci) pak přes 150 miliard dolarů.

Proč měly Spojené státy už v polovině roku 1940 zájem na tom, aby se jejich spojencem stal Sovětský svaz, je zajímavou otázkou. Stalinův stát, který se bok po boku Německa podílel na rozdělení Polska (událost, která fakticky znamenala zrod Druhé světové války), a který ještě v prosinci 1939 – po napadení Finska sovětskými vojsky – byl Washingtonem oficiálně označen za „ryze diktátorský režim“, zůstal pro údajně svobodnou, civilizovanou a demokratickou zemi stále vhodným partnerem k jednání a potencionálnímu spojení. Tzv. Holodomor, gulagy, leninsko-marxistická a bolševická ideologie, či částečně protižidovské stranické čistky z 30. let, nic z toho neodradilo Američany od námluv se Sověty a veselém porušování všech svých mravokárných „morálních“ zásad a „západních“ hodnot. Opět platilo, že vlastní sobecké zájmy jsou nade vše.

Červen 1941

Německo, které po celý rok sleduje americko-sovětské sblížení, preventivně útočí na SSSR, dříve než bude sovětská Rudá armáda přezbrojena americkým materiálem. Otevření východní fronty je přesto krajně riskantní podnik, který nejvíce vyhovuje Spojencům. Nacionálně-socialistickému Německu povážlivě štěpí síly a hltí prostředky, které nejsou

bezedné a jsou nutné pro jiné operace.

Prosinec 1941

Spojené státy oficiálně vstupují do války. Záminkou je japonský útok na havajskou základnu Pearl Harbor. Podobně jako v roce 1898 (americká agrese vůči Filipínám) a 1917 (První světová válka), USA vstupují do války navzdory silným protestům **amerických izolacionistů** (z převážně republikánského tábora), kteří byli ve všech třech obdobích úspěšně dehonestováni, pranýřováni a umlčováni. Podobně jako v roce 1917, i nyní se motivačním propagandistickým heslem Washingtonu stává „boj za svobodu a demokracii“.

Květen 1945

Válka v Evropě končí porážkou Německa. Na stupních vítězů se na krásném druhém místě objevuje J. V. Stalin. Fakt, který podtrhuje veletoč absurdit kolem zatím nejrozsáhlejší a nejkrvavější války na této planetě. Evropský plebs se dovídá, že vyhrála svoboda a demokracie. Že ani jednu z ústředních spojeneckých mocností – Spojené státy, Velkou Británii a Sovětský svaz – nelze s ohledem na jejich dlouhodobé vnitropolitické a zahraničněpolitické aktivity označit ani za svobodnou, natož demokratickou zemi, je jen drobným detailem. Ostatně, dějiny vždy píšou vítězové. Bez ohledu na to, co si jednotlivec v davu myslí.

Tím se dostáváme k druhé části textu: vyjmenování deseti pravděpodobně největších absurdit týkajících se **Druhé světové války**.

První absurditou je tzv. Versailleská smlouva z roku 1919, která Německou říši označila za původce **První světové války**. Tato vědomá lež měla za cíl veřejně zlynčovat jeden z nejvýznamnějších a nejkulturnějších evropských národů té doby, a drastickým způsobem omezit jeho životaschopnost. Bylo absurdní myslet si, že tato kolosální nespravedlnost zůstane bez povšimnutí a beze snah o budoucí revizi. Druhá světová válka byla přímým důsledkem této smlouvy, důsledkem absurdní svévole západních lídrů. Versailleská smlouva neměla nic společného ani s morálními hodnotami, ani se svobodou, ani s demokracií. Jednalo se o prostý diktát vítězů, o nízkou, pudovou touhu ponížit, zostudit, zmrzačit, a zotročit poraženého.

Druhou absurditou bylo spoléhání se představitelů ČSR na západní „morálku“ a zaštiťování se západní pomocí československému státu v případě krize. Celé evropské dějiny jsou nepřetržitým sledem velkých intrik, lhaní a podvádění jedné země druhou. Události předcházející podzimu 1939 to jen potvrdily. Nicméně, našim vazalským loutkám nebrání vědomě šířit lži o západní pomoci ani v 21. století.

Třetí absurditou je úloha Polska v rozpoutání Druhé světové války. Polsko se na podzim 1938 protiprávně podílelo na okleštění Československa. Ani ne o rok později už bylo označeno za mírumilovné neviňátko a ubohou „obětí“ zlého německého agresora. Stalo se důvodem, proč měly opět zbytečně zahynout miliony Evropanů. Že se před svým napadením chovalo Polsko k Německu se stejnou arogancí a vyděračskými manýry jako v roce 1938 k ČSR? To už

pochopitelně poválečnou historiografii nezajímá.

Čtvrtou absurditou bylo britsko-francouzské vyhlášení války Německu v odvetě za napadení Polska, ale nevyhlášení války Sovětskému svazu za stejný akt. Ale jak nás demokracie učí den co den: Když dva dělají totéž, není to totéž.

Pátou absurditou byl zbabělý a kvapný úprk britského kontingentu z kontinentální Evropy, přímo či nepřímo vyjednaný s Hitlerem. O tři týdny později si stateční britští demokraté a civilizovaní humanisté spravili chuť útokem na námořní základnu poražené Francie, svého nedávného spojence. Ta se na rozdíl od Britů, kteří ji nechali na holičkách, musela bránit německým silám až do hořkého konce.

Šestou absurditou bylo zřízení exilových loutkovlád pod křídly Londýna. Tyto loutkovlády měly hrát úlohu legálních autorit zemí, které se kvůli svévolné mezinárodní politice Londýna dostaly pod německou okupaci. Aby té absurdity nebylo málo, exilové loutkovlády skrze instrukce svých mecenášů šířili v okupovaných zemích strach a smrt, v zájmu „svobody a demokracie“. Velmi dobře věděly, jaká bude reakce německých okupačních sil na podobné aktivity. Jejich akce tak přinesly okupovaným národům mnohonásobně více obětí, než jaké by šly přičíst svévoli okupačních sil.

Sedmou absurditou se stalo přijetí Sovětského svazu mezi západní Spojence. Washington tímto krokem ukázal, že se ve Druhé světové válce bojovalo pouze za jeho zájmy, nikoliv za několikrát zmíněnou a oficiálně proklamovanou „svobodu a demokracii“. Absurdní spojení s autoritářským režimem, který svým protipolským tažením stál u zrodu Druhé světové války, znamenalo nejen nový rozměr pokrytectví tzv. civilizovaného Západu. Jednalo se především o morální očištění Stalina a postavení jeho SSSR na roveň tzv. západních demokracií.

Osmá absurdita volně navazuje na tu sedmou. Výsledek **Druhé světové války**. Sobecké, mocichtivé, světovládné zájmy Washingtonu způsobily, že se bolševický Sovětský svaz stal v roce 1945 vítězem války nad svým původním spojencem, se kterým v roce 1939 tu samou válku začínal napadením Polska. V tzv. demokracii je prostě možné vše.

Devátou, velmi výživnou absurditou, je důsledek geopolitických intrik Západu. V Evropě se celá válka vedla oficiálně jako boj proti nacistickému útlaku, proti nesvobodě, proti návratu autoritativních režimů. To ovšem nebránilo Washingtonu na přelomu let 1940/41 plazit se u Stalina, prosit ho, aby zrušil spolupráci s Německem, a udělat s ním Pakt Ribbentrop–Molotov 2.0. Tedy, místo Polska si Sověti – tentokrát s Američany – za odměnu rozdělili napůl hned celou Evropu. Německou okupaci tedy po válce nahradila v Evropě okupace sovětská a americká. V jaké sféře vlivu se ocitlo Polsko není třeba připomínat. Geopolitika Washingtonu dotažená jako vždy *ad absurdum*.

Mimochodem, až zase uvidíte nějakou prozápadní loutku mávat pěstičkou směrem na Východ a brečet nad roky 1948 a 1968, připomeňte jí, ať se laskavě obrátí na své „hodnotové“ západní mecenáše a protektory. To oni legalizovali Stalina, to oni mu věnovali půlku Evropy, to oni plánovali a mlčky pozorovali vše co se tu po válce dělo. Kolik naivních duší, které nikdy

neslyšely termín geopolitika, si v letech 1948 a 1968 bláhově představovalo, že je sem přijdou osvobodit americké tanky? Mnoho. Kolik z nich tušilo, že jim rudé vězení vědomě zařídili a schválili pánové ve Washingtonu?

Konečně tu máme desátou absurditu, v té dlouhé řadě absurdit asi nejvýznamnější a nejabsurdnější. Zatímco Hitlerovo Německo dokázalo od roku 1938 do roku 1945 okupovat „pouze“ necelých patnáct států, Británie a Francie k roku 1938 okupovaly většinu světa. Pod jejich útlakem žily desítky národů čítajících dohromady stovky milionů obyvatel, od Irska po Jižní Afriku, od Senegalu po Egypt, od Středního Východu po Indočínu, od Atlantiku přes Indický oceán, až po Pacifik. Americké impérium v té době mělo za sebou úspěšnou vnitřní kolonizaci území ukradnutého původnímu indiánskému obyvatelstvu, které morálně hodnotiví demokraté nezapomněli téměř vyhubit a poslední zbytky zavřít do rezervací jako zvířata. Následně pak Američané okupovali Havaj, Kubu, Portoriko, Filipíny, a skrze vojenské puče dosazovali své vazalské loutky v zemích Střední a Jižní Ameriky. Ochránci svobody a demokracie a bojovníci za nezávislost národů v praxi.

Jak už bylo zmíněno na začátku, historii píšou vítězové. Proto je dnešní oficiální verze poslední světové války plná absurdit. Když lžete, bude výsledek vždy takový. Chování západních elit a jejich zákulisních mecenášů se ovšem nezměnilo, proto vznikají nové a nové absurdity. Washington posledních třicet let podnikal ve světě jednu agresivní invazi za druhou, organizoval desítky barevných revolucí a násilných převratů, včetně toho v Kyjevě v únoru 2014 (ehm, kolik že to stálo miliard dolarů, milá paní Nuland?...). V 90. letech skrze iniciované revoluce roztrhal SSSR a Jugoslávii. Tehdy nikdo na Západě neřešil hranice státních útvarů. Pokud to bylo v zájmu Washingtonu, měla každá proamerická loutka právo na sebeurčení a samostatnost. Nakonec byl „humanitárně“ bombardován i poslední zbytek bývalé Jugoslávie, Srbsko. Vlastní stát totiž potřebovaly i kosovskoalbánské drogové kartely.

Přesto se nám dnes opět bez uzardění prezentují Spojené státy jako největší bojovník za „nevměšování do vnitřní politiky suverénních národů“ a nejuživější zastávce „zásad územní celistvosti států a nedotknutelnosti jejich hranic“. Ještě se někdo diví, že západní lídři neváhali mezi sebe přijmout Stalina?

V Kosovu nebo v Sýrii má dodnes Amerika vojenské základny a na nich dislokované početné okupační síly. Nelegálně, proti vůli Bělehradu i Damašku. Vadí to jejím představitelům a našim úderným prozápadním svazákům? Ne. Jejich kolektivní mentalita je postavená na přetvářce, lhaní, pokrytectví, dvojím metru, a absenci svědomí a studu. Proto dnes a denně slyšíme tyto apoštoly smrti a bezpráví zaklínat se svobodou a humanitou. Slovy klasika: „Na rohu ulice vrah o morálce káže.“

Tak jako kdysi Hitler, i dnes narušil jeden „diktátor“ světovládnoucí *status quo* západních elit a jejich loutkovodičů v USA. Jsme opět svědky živé propagandistické mašinérie. Vytváří se ještě větší kolotoč absurdit. Jakým směrem se dnešní situace bude ubírat, je zatím ve hvězdách. Hitlerovými nevýhodami byly omezený životní prostor, deprivace strategicky důležitých surovin, a postrádání ekonomicky silného spojence. Soudě podle současných geopolitických reálií to bude mít zahnívající Západ s potlačováním „neposlušnosti“ tentokrát

jednoznačně složitější.

Co však už nyní víme bezpečně – morální autorita našeho západního Absurdistánu ve zbytku světa dramaticky klesá, včetně jeho aury neporazitelnosti. To nevyhnutelně povede, dříve či později, k revizi celého prohnílého, zkorumpovaného západního systému. A možná, kdo ví, i k toužebně očekávané renesanci Evropy.

Psáno pro Délský potápěč